

[Damsgaard.]

at vort samlede forbrug allerede nu overstiger vor samlede produktion i meget betragtelig grad. For indeværende år vil underskuddet blive på 1.200-1.500 mill. kr., og selv om den større høst og en forventet nedgang i lageropbygningen af sig selv skulle bringe det kommende års underskud ned på omkring 1 milliard kroner, må vi ikke glemme, at der er tale om et meget stort underskud ud over det, vi allerede har måttet notere for indeværende år.

Venstre må stærkt bebrejde regeringen, at den i en situation, hvor risikoen for stramning både af afsætningsvilkårene for eksport og de internationale kreditmuligheder er betydelig, på forhånd lægger sin politik til rette efter, at vi i det kommende år skal opleve et yderligere underskud på betalingsbalancen af denne størrelsesorden — et underskud, som kan blive en alvorlig belastning af mulighederne for at bevare den høje beskæftigelse og den høje produktion.

Hvis talen om en indkomstpolitik overhovedet skal have mening, så må den nødvendigvis tage sit udgangspunkt i vort lands faktiske situation. De økonomiske vilkår ændres ikke ved, at man bare sætter kikkerten for det blinde øje og lader stå til. Og det må være et helt selvfølgeligt krav, at indkomstpolitikken ikke på forhånd vælter byrder over på finanspolitikken, som denne ikke har mulighed for at bære. Eller sagt med andre ord: ingen af os bliver bedre stillet ved, at vi bevilger hverandre indkomstforhøjelser, som vi på forhånd ved skal tages fra os igen gennem skatteforhøjelser og forbrugsbegrænsninger. Tværtimod — det betyder hasard med den fulde beskæftigelse, fordi vi uundgåeligt vil stå tilbage med højere omkostninger og med svækket konkurrenceevne. Alt for ofte har vi i de senere år stået i den situation, at vi havde bevilget hverandre indkomststigninger, som vi på forhånd vidste måtte og skulle tages fra os igen gennem øgede skatter og et stort kasseoverskud på statsfinanserne. Denne fremgangsmåde har intet med opsparring endsige med fornuft eller ansvarlighed at gøre, og den må i ganske særlig grad give anledning til betænkeligheder i en situation, hvor den højtærede finansminister åbent

indrømmer, at afgifterne er „spændt til bristepunktet“.

Jeg skal ikke bruge stærke ord; men giver det virkelig ikke regeringen anledning til bekymring, at de indkomststigninger, som regeringen åbenbart er indstillet på stiltiende at acceptere, på forhånd lægger sådanne byrder på finanspolitikken, at den er „spændt til bristepunktet“? Det er i virkeligheden helt fantastisk, at vi i en situation med høj beskæftigelse og aktivitet i verden omkring os og med risiko for vanskeligere afsætningsvilkår har spændt finanspolitikken til bristepunktet og dermed i realiteten helt givet afkald på den som stabilisator over for svingninger udefra. Det har i hvert fald intet med ansvarlig økonomisk politik at gøre.

På hele denne baggrund må jeg på venstres vegne på ny indtrængende opfordre regeringen til klart at give sin vurdering af, hvad der er til rådighed for yderligere indkomststigninger til foråret. En sådan vurdering må helt selvfølgelig afhænge af de forudsætninger og de mål, som opstilles for den økonomiske politik som helhed. Allerede det betyder jo, at man ikke blot kan henvise til arbejdsmarkedets parter, men parterne har tværtimod et rimeligt krav på at kende den ansvarlige regerings vurdering. Der er jo ikke tale om en vurdering, som regering og folketing kommer uden om. Spørgsmålet er alene, om den skal ske nu, hvor den har en mulighed for at bidrage til en reel samordning og en sund økonomisk politik, eller den skal vente, til den kun kan blive en efterregulering af de skader, som eventuelt er sket.

Venstre forlanger ikke, at regeringen skal vurdere i blinde med hensyn til forudsætninger. Derfor skal jeg gerne pege på nogle af dem, som må være de væsentlige, nemlig for det første, at muligheden for fortsat høj beskæftigelse bevares, for det andet, at pristigningerne i det kommende år kan holdes inden for den højtærede økonomiministers 2 à 3 pct., for det tredje, at der kan ske en væsentlig opretning af det løbende underskud på betalingsbalancen, for det fjerde, at der levnes plads til den udvidelse af det offentlige virksomhed, som bl. a. det foreliggende finanslovsforslag er udtryk for, og for det femte, at de samlede indkomststigninger